

tidligere og er blevet behandlet paa anden Maade, blevet henvist til Udvalg. Imidlertid har det ærede Medlem jo sikkert ikke, lige saa lidt som andre Medlemmer dermed forbundet noget Tanke om, at det fra dette Udvalg skulde komme tilbage som Forslag til Lov, der skulde vedtages her i Tinget. Naar man vilde søge et særligt Motiv for, at der nu vælges en anden Fremgangsmaade, forekommer det mig ikke at ligge langt borte, i alt Fald for dem, der have tænkt, at Forslagets Hvide i et Udvalg skulde være en Slags Fredhellighed for Forslaget, en Slags Gravfred, som skulde beskytte det Forslag, med Hensyn til hvilket der jo, efter hvad der er slet med Middelfrundsfortet i forrige Samling, ikke kunde være mindste Tvivl tilbage om, at paa den Maade kan et Udvalg ikke længere benyttes. Der er ikke nogen Grund for Folketingets Udvalg længere med Hensyn til militære Forslag. Men ved Siden deraf er der selvfølgelig mange andre Grunde til at lægge Forslag i Udvalg, som jeg ikke her behøver at komme ind paa, og som kunne gøre sig gældende med Hensyn til andre militære Forslag, der ikke saaledes som dette udelukkende søge at fyldestgøre de 2 Ting, som dette Ting paa ingen Maade vil gaa med til, nemlig Anerkendelse af Kjøbenhavns Befæstning og Forøgelsen af vore militære Udgifter. Man kan jo lægge Lovforslag hen i et Udvalg, for gennem Betænkningen at komme dem saa meget kraftigere tillids, eller man kan ønske Forandring i disse Lovforslags Indhold, som ikke er fyldestgjort derved, at man blot forkaster dem, fordi man ønsker at gaa videre i modsat Retning af den, hvori vort Forsvar gaar. Men jeg skal indskrænke mig til at slutte mig til den Dagsorden, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (Trier) har foreslaaet. Det er for mig den smukkeste Dagsorden om militære Spørgsmaal, som i min Rigsdagstid har foreligget dette Ting. Jeg kan ikke andet end udtale min Vhønsning til min ærede Kollega for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds, fordi det er lykkedes ham at finde Ord for dette Tings Standpunkt, der ikke blot ere som talte ud af Flertallets Hjerte, men ogsaa ere talte ud af ethvert enkelt Medlems Hjerte, der hører til dette Flertal. Jeg tvivler ikke om, at Betægtelsen af denne Dagsorden vil her i Landet have den gavnligste Virkning, at alle fantastiske Forestillinger om, at der her i Oppositionen er en Retning, der skulde have den mindste Sympati med Krigsministerens Projekter, endelig og totalt ville være slaaede til Jorden. Denne Dagsorden indeholder de 2 Punkter, som jeg tror, bør

fremhæves i dette Ting, og som ikke kunne gentages tit nok. Det ene Punkt er det, at Lovforslaget forkastes, fordi det hviler paa Forudsætningen om Kjøbenhavns Befæstning. Deri ligger ikke blot det, at selvfølgelig faar Kjøbenhavns Befæstning ikke dette Tings Tilslutning eller Godkendelse, men ogsaa det, at dette Ting gaar ikke med til at lovgive paa Grundlag af militære Lovforslag, der indeholde Forudsætningen om Kjøbenhavns Befæstning, og deraf vil utvivlsomt følge, at der ikke er ret mange af den nuværende Krigsministers Lovforslag, som ville blive til Lov ved dette Tings Samtykke, thi om de allerfleste af dem vil det jo kunne siges, at de direkte eller indirekte have en Tanke af, hvad der er Krigsministerens Hoved- og Centraltanke, nemlig Kjøbenhavns Befæstning. Dette Punkt i Dagsordenen er Udtrykket for, at Kjøbenhavns Befæstning maa bort. Saa længe denne Fæstning staar, er den en Fare for Landets Selvstændighed uad til og en Trusel indad til og et Udtryk for den eventhyrligste Politikk, som nogensomhelst dansk Statsmand har budt det danske Folk. Om denne Politikk skal jeg ikke her nærmere udtale mig, det er jo en Sag, om hvilken vi ikke her i Tinget mde Ministeriets Fortrolighed, men jeg skal dog sige, fordi jeg tror, at det kan ikke siges tit nok fra dette Tings Side, at det danske Folks Politikk er sikkert nok ikke blot den, der skulde synes at være den selvfølgeligste for et Folk som dette, nemlig at vi ville have Fred, Fred for enhver Pris, men ogsaa den, at vi uden alle Betingelser ønske at staa i den bedste Forstaaelse med alle vore Naboer, som det overhovedet er os muligt at opnaa. Man vil maasse mene, at disse Udtalelser fra et Tings Side, der er sat ud af Spillet, have grumme ringe Betydning, og det er ogsaa sandt. For Djebkliffet er det Krigsministeren og Krigsmagten, der repræsenterer Landet, vi have intet Middel derimod; men jeg tænker paa en Fremtid, der ligger fjernere, og da vil jeg sige, at naar dette Folks Stæbne skal afgøres, saa er det muligt, at den ærede Krigsministers Krigsmagt vil have ringe Betydning, og det er ogsaa muligt, at 6—7 Ministres Standpunkt, som ikke repræsenterer det Folk, de regere over, vil blive regnet for noget meget lidet, maasse for slet intet. Det er noget, der ikke er fremmed for Historien, at der ved saadanne Afgørelser er taget Hensyn til det Folks Ønsker og Vilje, om hvis Stæbne der er Spørgsmaal. Jeg er derfor ikke uden alt Haab om, at den Stilling, dette Ting indtager paa dette Folks Begne, alligevel vil faa en Betydning,